

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XIII

EL DIUMENGE DEL RAM.

La costum per una part y la falta de Reflexió per l'altre son els dos perjudis principals, son els dos inimichs més considerables per la vida cristiana y religiosa dels pobles.

Moltes voltes la costum vé a ser com arma maleida que roega, tuda y fá mal bé les coses més bones y les obres més santes; y a més d'això, el caràcter poch reflexiu de la nostra época, en gran part ja no se ficsa, ni se deixa impressionar per el llenguatge mut y eloquent de la liturgia sagrada.

Quant els fills d'Israel celebraven la festa de Pasqua, tocava al més jove de la familia el preguntar la significansa de les ceremonies que s'anaven fent, y el cap de taula l'havia d'explicar o havia de refrescar la seua recordansa.

¿Idò perque els fills d'avuy no han de preguntar com altre temps a sos pares el significat y recordansa de tantes cerimonies de la Semmana Santa y especialment del Diuenge del Ram?

Un dia de tanta trista majestat y de tant solemnes misteris com que comensí esser per algunes families poch cristianes, un dia de lujosos obsequis, o una fira de juguetes capritxoses o un mercat infantívol.

La festa del Ram considerada y cristianament sentida; es qualque cosa més: es l'expressió d'una continuada y misteriosa contradicció; contradicció notable, y mil voltes repetida, entre els sufriments satisfactoris de l'humanitat passible de Cristo, y les frequents y majestuoses manifestacions de la divinitat del mateix Jesu Crist nostre Salvador.

Estava escrit per el profeta Zacarías «Digau a la filla de Sion, (aquesta filla era la rodalia de Betfagé) mira ton rey que vé mansuet cap a tú assegut demunt una somera y un pollí fill d'animal de jou.

Per això quant s'acosta el temps senyalat per el compliment d'aquesta profecia, el Bon Jesus qui desde lluny ja contemplava la seua passió y mort en la clara evidencia de un Deu; fent un acte de domini absolut y suprem, diu a dos de sos deixebles d'aquesta manera: Anau en aquest llogaret de l'enfront (era el llogaret de Betfagé situat al peu de la montanya de les oliveres) trobareu una somera en lo seu pollí, desfermaulos y manaulosme y si ningú vos diu res, responeu que los ha de mester el Senyor..... També hi ha avuy criatures racionals fermades tal volta per fortes lligadures de pecat; y esclaves de vils passions a quí vol veure Cristo posades en llibertat per sos ministres; subjectes després al jou suau de la seua lley; y de les quals necessita per la manifestació del seu realme y engrandiment de la seua gloria

esterior.

Els deixebles adornaren aquells docils animals ab ses capes y a demunt hi fer en seure al Bon Jesus, y una gran multitud estenia en terra els seus vestits y enramaven es camí per hon havia de passar Cristo Rey en sa triunfal entrada a Jerusalem: vestits, rames y fulles que si no eren trepitjades per el mateix Cristo, ho eren per aquella somereta y aquell pollinet seu... Axí també els peus dels sacerdots, els peus dels qui escampen la bona llovor del sant evangeli, son els qui trepitjen la murta y les flors, les catifes y els penons nacionals quant demunt ells sacramentat descansa el matetix Jesu Crist Salvador del món.

Cridaven els nins hebreus tots mostrant paumes de victoria y branques d'olivera emblemàtiques de pau amistosa. ¡Osanna! ¡Visca el Fill de David! ¡Bene't sia el qui vé en nom del Senyor!... Y si aquells nins haguessen callat y els homos s'haguessen posats com a muts, les mateixes pedres haurien tornat llengües per solemnisar l'entrada del nom del Rey d'Israel... També el Bon Jesus té un gran desitx que'l poble catòlic d'avuy comprega, y se compenetri bé de l'esperit de la liturgia sagrada, que prengue part activa en los officis divinals, y que doni expansió santa el seu cor en los inspirats cantichs de l'Esglesia.

M. BAUTISTA.

ROMANS DE LA MAGDALENA.

(imitant l'estil popular.)

Estava La Magdalena,
Magdalena de Magdala,
Dia del divenres sant,
Baix de la Creu jonollaba;
Pianyentse dels vius turments
Que á son Amat li causaven
Y, sens por dels seus butxins,
D'aquest modo s'esclamava:

—Morir voleu, mon Senyor,
Pare de la mia-ànima,
Hevent fet un testament
Que á tot lo mon li agrada.

A sant Miquel li dexau
Per pesar, unes balanses;
A sant Pere unes claus d'or
Per obrir del cel l'entrada

A n-els justs y als innocents
Que en els Llims suspiren d'ànima,
Y a n-els qui, ses bones obres,
treurán més pès que les males.

A Dimes, per compassiu,
Li hem promés el cel su-ara,
Y á mi, ¡pobre pecadora!

¿Que me daréu per recordansa?
—Calla, calla, Magdalena,
Que no te teng olvidada,
—Ay! Senyor, no vos demán

Cap cadira endiamentada,
Que pertoqueu als Profetes
D'Israel y als Patriarcas....

Calla, calla, Magdalena
Que no te teng olvidada.

—Ay! Senyor, no vos demán
Cap escambell d'or y plata,
Que pertoqueu als tres Reys
Que en la cova en adoraren.

—Calla, calla, Magdalena
Que no teng olvidada.

—¿Que'm dareu mon ben Amat,
A mi, la més malanada?

A mi, que us vaig ungr'ls pès
Y he derramat tantes llágrimes?

A mi que me veis aquí
Acompanyant a vostra Mare?

—Cuant ohi axò el salvador
Tot seguit li contestava:

En paga del teu amor
Y de la fê que t'inflama,

En la cort celestial
Serás molt aventajada;

No tendrás en lo meu Reyne
Manco valer que Sussana.

Cuant los fills d'Adan y Eva
Alsín á Mi ses pregáries,

El teu nom invocarán
Primer que totes les Santes.

—Gràcies, gràcies, mon Senyor!
¿Que voleu que per Vos fassa?

—Ascolta'm y t'ho diré,
Magdalena que ho demanes:

Passat demá dematí
Será diuenge de Pasqua;

Totes tres, les tres Maries
Vos llevaréu a trench d'auga

Y aniréu al meu sepulcre
Amb intent d'embalsamar-me;

Axi sereu les primeres
Que honrareu ma gran diada.

Vestit d'hortolá'm veurás
Mostrant aquestes cinch llagues;

Y dirás a mos dexebles
Que he cumplida ma paraula.—

Mentre'l bon Jesus moría
Enclavat entre dos lladres,

El plor de la Magdalena
Sant Joan l'agombolava.

Y entre ells dos, baix de la Creu,
Quèhia la Lluna endolada,

Vejent la Verge Maria
Ferida per sèt espases.

B. FARRÀ.

Encar que vegis que un home peca y comet faltes graves públicament, no't consideris millor qu'ell, perque no saps fins quán per-severarás en el bé.

19 June Plana
Macedonia-1-17
Macedonia-1-17

FRUYTA DEL TEMPS.

¡SE FA PRECIS!

—Bon dia tenga!
 —¡Pareix mentida! No sé com t'atreveis a entrar dins ca-meua, fins al cap d'endins, sense dir lo que diuen els cristians en entrar a una casa al saludar la gent.
 —Me dispensi, D. Lluís; es que venia per demanar-li una cosa, y no més pensava en sa contestació.
 —Que volies?
 —Li volia fer una pregunta.
 —Digués.
 —¿En Voltaire qu'era capellá?
 —¡Jesus! St. Antoni! ¡Quin desbarat que dius. ¿Que vol dir capellá en Voltaire?
 —M'ho pensava.
 —Cal, homo; figurét qu'es un dels inimichs més grossos qu'ha tengut el clero y l'Iglesia.
 —Idò si qu'anava errat; y ¿en Rousseau?
 —Otro que tal.
 —Y ¿en Marmontel?
 —Per lo mateix.
 —Y ¿en Leibnitz?
 —Però ¡criatura! ¿d'hont m'has tret aquesta llista? Si axò es tot el flòret de l'impietat; y son els cap-pares de l'incredulitat moderna!
 —Jo li diré. Som anat a ca un amich meu; hem moguda sa questió del confessar, y m'ha tret un llibre ahont hi havia tots aqueis noms y una partida més que no sé recordar, y m'ha llegit lo que deyen de la confessió, y l'alabaven tant y tant, y en parlaven tant be, que jo he pensat, y he dit: no pot esser, axò son capellans que parlen.
 —Idò t'enganaves. Mira tú si t'enganaves, que'n Leibnitz, es un filosof protestant, y ab axò está dit tot: en Marmontel, y sobre tot en Rousseau y en Voltaire eren tots filosofes de lo més dolent, y no hi ha desbarat que no digessen quantre l'Iglesia y s'havien proposat tirar-la enterra de tot.
 —No, y l'alabaven molt a la confessió!
 —Es ve que l'alaben; y ponderen lo profitosa qu'es; y els grans medis que dona perque l'homo se componga dels seus defectes; y el gran consol que proporciona als cors; y la pau que deixa dins les consciencies: de manera que aqueis beneficis de la confessió son tan clars, que fins y tots ells, a pesar d'esser lo qu'eren, no los porien negar.
 —¿Que's confessaven cada vuit dies?
 —¿Ells? Gracies si hi fossen anats un pich cada any! Si s'haguessen confessats cada vuit dies ni haurien escrit els desbarats qu'escrivien; ni haurien dites ses barbaritats y blasfemies que deyen; ni haurien viscut de la manera que vivien. Parlaven be de sa confessió perque la cosa es tan clara, que per poch such de cervell qu'una persona tenga la compren; y els bons resultats de la confessió se toquen en les mans; però per confessarse hi havia massa fil qu'aclarir y s'estimaven més deixar-lo embuyat... tota la vida.
 —Y si ells qu'eren tant dolents encare per forsa se veyen obligats a dir que la confessió era bona; ¿com es que n'hi ha tants que xerren quantre ella y la desprecien?
 —Es que també los fa peresa confessarse, com a n-aquests estornells; però no la desprecien tant com tú te penses, ni fins y tot tant com ells se pensen. Saps si veyen la mort aprop!
 —¿Que farien?
 —Lo que feren aquella partida que te contava un altre dia, que després d'haver parlat malament dels capellans y confessions tota la vida, no volien qu'anás per dit, y mudaven els contes y se confessaven de lo més curro.
 —Es que la mort té males bromes D. Lluís!
 —Si, fiet; y n'hi ha molts que xerren y te

dich que creuen més de lo que se pensen: y si no repareu y veurás com es ve lo que te dich.

—Mirse: d'ensá que me contá d'aquella partida que s'havien volguts confessar a l'hora de morir, no m'ho he pogut treurer del cap, y sempre pensava y deya y ¿si jo me morís? Y li assegur que no estava gens apler.

—Idò si vols estar tranquil confesset y no esperis quant t'hajes de morir que tú no saps quant será, ni si tendrás temps: ni ha haguts prou que ho han desitjat, y no han pogut confessarse; perque Deu no vol que's riguen d'ell, y a n-els qu'abusen del temps que los dona, a vegades les castiga quant manco en fan contes.

—Però, D. Lluís; ¿y si jo fas bona vida, y li deman perdó en el bon Jesus cada dia, ¿que importa que me confessi?

—Si, Toni; perque Deu, encare que te poria perdonar tot dret, si volgués, no ha volgut, y ha dispost que mos presentassem als sacerdots per humillarnos y perque ells mos donassen la sentència d'absolució: lo mateix qu'un rey que encare que puga concedir directament les gracies que vulga, les concedeix per lo regular per medi dels seus ministres. De modo que Deu no ha fet ab això cap rareza ni molt menos.

—Però, miri qu'havermos d'humillar a homos com nosaltres! y qualcún que n'hi ha que....

—Tot lo que vulgues, Toni: però considera que si un homo cometés un delicté qual-sevol, per exemple un homicidi, un robo, &. y en lloch d'imposar-li la pena de mort, o de presili perpetuo, o de molt d'anys li fessen demanar perdó a n-el batle del seu poble o pagar lo qu'hagués robat, sense donarli altre castich més qu'aquella humillació d'haver de demanar perdó, se podría donar per ben satisfet.

—Si; y tothom diria que li haurien fet barato.

—Idò be; pensa que Deu ha fet altre tant ab nosaltres. Nosaltres hem pecat; la sentència era de condemniació eterna, com si diguessem de presó perpetua; y la mos ha baratada ab s'humillació de presentarnos al seu representant, que's el sacerdot, per obtenir el perdó mediant certes condicions senzilles, y entre les quals hi entra la declaració de les nostres misèries, y la reparació dels danys fets al proïsme, quant n'hi hajem fets. ¿Trobés que mos porem queixar? No trobés que hi ha diferencia ferm, entre una presó perpetua, y lo que mos demanen are?

—Però y els mals d'aquesta vida, que no son la penitencia dels pecats?

—No sempre; a vegades Deu prova als justs com diu l'Escriptura de Jop, que aposta perque era just el prová, a pesar de que no havia pecat: y quant mos ho envia per castich o penitencia, no es el castich del jutje, es el castich d'un pare que avisa y res més.

—Y d'hont treuen que'ls sacerdots poren perdonar els pecats?

—De l'Evangeli; d'allá hont el Bon Jesús diu als apostols «Aquells a qui perdonareu els pecats ios serán perdonats, y aquells a qui los retendreu los serán retenguts.» Y mes los diu que los envia ab sos mateixos poders y facultats qu'el Pare l'ha enviat a ell; perque vol que en tot temps puguen els homos obtenir el perdó de les seues culpes.

—Y els capellans que se confessen?

—Si; tots del primer al darrer se confessen; y fins y tot el Papa se confessa, perque tots hi están obligats; y per peresa que los fassa, també s'han d'humillar a declarar les seves debilitats y misèries lo mateix que jo y que tú; y si no, no los perdona tampoch.

—D. Lluís, jo no sabia totes aqueixes coses.

—Saps que ten falten de moltes, que no

les saps, però avuy ja basta.

—Si; y un altre dia no ha d'esser tan serio com avuy

—Be: es que tú t'hi has posat; no temes homo, un altre dia será més divertit.

J. M.ª S. y F.

MISERERE.

*¡Quin dolor tan fòra mida
 m'esfalcona l'esperit,
 al recordar que he trait
 á Aquell qui'm porta la vida!*

*Més, si'm dol la traició,
 vostra bondat m'aconorta,
 y á vostres plantes me porta
 la esperança del perdó.*

J. VERDAGUER.

CERTÁMEN DE GLOSADORS POBLERS.

Ahir a mitjdia, com estava anunciat, espirá el plas per presentar les glosades a la Casa de Sant Lluís, y les que se son rebudes de bell nou duen els sigüents lemes:

8. —La paraula al homo s'ha dat
Per dir sempre la veritat.
9. —Sa blasfemia espanta
Y a s'ánima la mata.
10. —S'interés es mala bestia.
11. —Pues sou pastoreta,
¡Oh flor d'aqueix prat!
Del vostro remat
Vull ser auveyeta.
12. —A n'es vicis fessem guerra
Y a-n es flectomar també
En planta vos posaré
Es misteris de sa terra.
13. —¿Que bufes, Xesch?
14. —Qui serca atloa y no té
Amb ell una amor bastant,
Cada dia va minvant
Més d'un quintá carricé.
15. —Si tancassen tots els cafés
Sa moral y sa salut no hi perdien res.
16. —¡Ay si els tres durats
Jo pogués guanyar!
El xotet de Pasco
Poría comprar.
17. —Ordena una lley divina
Qu'hem de trebayar per viure
Qui no hu fa així y sen vol riure
A sa miseria camina.
18. —Terres primes de Marjal,
Un temps hey cantaven grins
Y are amb sinis y molins
Trevén un gran capital.
19. —Margalida preciosa
Perla de molt gran valor.
20. —Un hombre cuando se embarca,
Debe rezar una vez;
Cuando va á la guerra, dos;
Y cuando se casa, tres.
21. —Alabat sia el Santíssim Sagrament
de lo altar;
Pere sempre sia alabat. Amen.
22. —¡Benhaja ses espinagades coventetes,
amb angüles corregudes!
23. —¡Re mil gotes... de vi bo!
¡Moreu!... ¡Mal tornasses d'or!

Total de composicions rebudes, 23 justes. De seguida se procedí al nomenclament del jurat Calificador, que ja se reuni el mateix

vespre, y obrint els plechs ha resultat haver-hi el sigüent número de composicions respectives a-n els sistemes anunciats.

- Sa Marjal 5.
- En Perregó, 4.
- Goys a Sta. Margalida de Crestaig, 3.
- Un enamorat a s'atlot, 2.
- Contra sa feyna en diumenge, 4.
- Contra sa blasfemia, 5.

Avuy mateix ja comensarán a eczaminarsé amb atenció totes les composicions, y el Jurat adjudicará el primer premi y accésit de cada tema; y les demás composicions quedarán sense adjudicar, encare que totes ses que s'ho meresquen tendrán un diploma d'honor. En la tarde literaria del dia de Pascua s'obrirán els sobres que contenen els noms dels compositors. Com el Saló, a pesar de ser tan espayós, s'omplirà més de quatre vegades, sa junta ha acordat que no se permetrá s'entrada en no ser amb tarjeta.

Además, en la solemne Reunió qu'els Obrers Catòlics celebrarán aquí mateix la segona festa de Pascua a les 2 de la tarde, se declamarán també algunes belles glosades del nostro Certámen.

El Secretari,
JUAN FRANCH.

Sa Pobla 6 d'abril de 1908.

SOBRE'L CORTÉ.

Ningú mos ha desmentida la nova que donarem sobre la probalitat de que se acordi a n-el Ministeri de la Guerra, un pressuport per fer un corté per hostetjar el Retgiment d'Inca. Y malgrat a n-aquesta falagadora nova, veim que nostre Ajuntament, divendres acordá vendre'ls solars que ocupaven l'històric Oratori y Hospital d'Inca, y posar una partida de fabulosos imports, (molts no son factibles de cap manera), per reunir caudals per construir el corté a conte del Municipi. Aquí si que cal fer una solidaritat inquera, formada de tots els partits per alcansar del Govern que'l corté se fassa a conte del Estat. Els catalans no s'uniren en solidaritat, propiament per defensarse d'ells amb ells, sinó dels seus inimichs forans, per demanar y obtenir del Govern aquells furs y coses convenients al seu regionalisme.

Baix d'aqueix concepte, principalment, entenem que se hauria de fornar una solidaritat inquera, (ja que'l casiquisme, diven, desepereix), aont no hi mancás cap nom de tot bon fill d'Inca per fermos venir del Estat aquesta millora y no agravar la ciutat amb noves contribucions. Objecten que la tropa dexa molt a Inca y que s'hauria de fer esforços supremes per doctarla d'un corté. Es ver que la part comercial ne surt favorida; però la majoria del poble, la pobrea, troba la vida més cara, a causa de la demanda y consum de les coses.

Estam conformes que se deu construir el corté, però abans se deven fer totes les diligencies possibles y apurar tots els medis perque'l fassa l'Estat. Així demostrarán nostres homos el seu valer, que tenen bõ en la cort, y que son regionalistes de bon de veres.

LLETGIU, INQUERS!

L'Ajuntament té acordat la venuda dels solars de lo qu'ocupava l'antic hospital d'Inca per fer doblers per la construcció d'un corté. ¿Y ha tengut en conte, nostra Corporació municipal, qu'aquest lloc es el més històric y més digne d'esser venerat d'Inca? ¿Que aquí era el redòs del orfa y malaltet inquer durant centuries? Que aquí suá per espay de tres dies la sagrada imatge del Sant Cristo d'Inca, quin tercer centenari celebrarem l'any passat? ¡Ah!, aquest lloc demana un monument que, al meteix temps qu'embellisca la ciutat, sia un recort perenne d'un prodigi tant autèntic y sorprenent. Se adresa una creu a la vorera del camí per haver mort a tal endret una persona qualsevol; ¿Y per recordació de les sagrades suors del nostre Sant Cristo, no hi haurá ni tant sols una lápida de márboi? ¡Que poca sanc inquera corre per les venes de certes classes directores!

Aquest lloc era dels pobres y malalts, y de malalts y pobres deu esser, que bona falta mos fa un hospital!...

UN OBRER.

Noves d'Inca.

Degut provablament a n-el mal temps apenes se parla ja de la Solidaritat d'Inca. Una qüestió de tanta vitalitat per nostra estimada ciutat, comensada en tan d'entusiasme y amb una convicció íntima no's pot abandonar axuxí. Les conviccions ben fundament sentides y arrelades no poden variar per un canvi de vent.

Per lo tant, es de creure que s'en tornarà parlar, continuant la propaganda comensada en fer més bon temps.

Esperarém un poc.

Quant ja havíem tancada la edició del nombre anterior, mos arribá la trista nova de la mort de la senyoreta, Na Antonia Real Rosselló.

Si tota la vida fone bona cristiana l'apreciable doncella, durant la malaltia que l'ha duyta al sepulcre ha donades proves més exemplars de la seva pietat y resignació, edificant a tots els qui la rodetjaven.

Que Deu haja premiades ses virtuts acullintia a la beneventuransa, y don molts anys de vida a son paré D. Salvador Real, sa familia y a nostre amic, son onclo, D. Joan Rosselló, qu'estima proa les nabodes d'Inca, per poder pregar per la difunta y conhort y conformansa que tant necessiten els seus atribulats cors.

Les alumnes del col·legi de nines de D.ª Antonia Mesquida (Sor Juliana) se preparen per donar una vetlada, o tarde literaria durant una de les festes de Pasqua de Resurrecció, reynant entre elles gran entusiasme.

Després d'uns exercissis espirituals donats per Mossen Guillerme Pujades, ahir feren la primera comunió en l'iglesia parroquial 87 nins y 66 nines.

L'acte resultá solemníssim. Celebrá la mis-

sa nostre Arciprest D. Bernadí Font, y al repartirse el Pa Aucaristic se cantá seguit seguit el *Tantum ergo*, acabant en l'antona-ció d'un *Te-Deum*, cantat tot pels novells convidats a la taula Divina que vessaven d'alegría y satisfacció.

Tot seguit, fent una gran rotlada y ciri encês devant la pica bautismal, se renovaren les promeses del bautisme qu'el Senyor Rector esplicá amb fervorosa efució.

Disapte horabaixa venien del camp per la carretera de Sinéu Mestre Miquel Corró en la seva esposa, sa germana Esperansa y madó Francinayna (^a) *Hungueta*, y quant foren a la recolsada del Moli de n'Arnevet, girá el carretó, resultant tots quatre ferits y madó Francinayna el cap d'un parey d'hores morí de la caiguda.

Aquesta veria ha causada indignació entre'ls inquers que cada punt tenim que deplorar desgracies succeides a tal encontrada per les males condicions en que está la carretera.

A baix d'una aspre pendent taya la carretera una peret, aont s'hi han estrellades moltes cavalleries sovinentetjant les desgracies personals. Nosaltres no sabem altre millora més necessari a dins el terma d'Inca que la d'adresar aquesta infernal recolsada, y apesar d'això tot se reduirà a parlanne un poc y.... fins que venga un'altre desgracia.

¡Que'n falta de regionalisme!

Dimecres a les onze del matí tengué lloc a la plassa d'Orient l'acte de la jura de banderes dels reclutes del retgiment d'infanteria d'Inca.

Celebrá la missa de Campanya Mossen Mateu Más, capallá castrense a un artístic altar fet espresament.

Varen esser convidats a l'acte, pel Coronell D. Francesch Florit, les autoritats y tot lo més distingit de la societat inquera.

El concurs no va esser tant nombrós com altres anys a causa del mal temps que amenasava.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00'00 a	86'50.
Blat.	la cortera de 18'50 a	18'50.
Xeixa.	id. de 19'00 a	18,50.
Ordi mallorquí.	id. de 11'00 a	11'00.
Ordi foraster.	id. a	10'00.
Sivada.	id. a	08'50.
Ídem. forastera.	id. a	07'00.
Faves cuïtores.	id. a	18,50.
Ídem ordinaries.	id. a	17'25.
Ídem pel bestia.	id. de 00'00 a	16'50.
Blat de les Indies.	id. a	17'00.
Ciurons.	id. a	21'00.
Fesols.	id. a	30'00.
Monjetes de confit.	id. a	44'00.
Ídem blanques.	id. a	28'00.
Patates.	id. de 05'00 a	06 00.
Muniacos.	id. de 04'00 a	04'50.
Figues seques	el quintá a	08'50

Escapulons.

Diputats Il·lepols. Durant l'any passat a n-el Congrés de Diputats d'Espanya s'han consumides 150.000 pessetes de carametlos, segons diu «El Correo Español»

Si sols per carametlos s'han gastats 30.000 duros, ¿quant s'haurá gastat amb altres dol-sors y llepolies? Ell un no los ho plany al veure que se destaxinen tant per compondre les coses, perque tenguen la gargamella ama-ble per fer tants de discursos y sermons.

Cinc milions de pessetes. Pera acabar ab el terrorisme el Grémi de fondistes de Bar-celona tant perjudicat per la alarma creada pels atentats terroristes, ha acordat obrir una subscripció popular, que's calcula arribará á la fabulosa suma de *cinc milions de pessetes*, y que's donarán al qui descubresqui el mis-teri del terrorisme y son autors.

Aquesta subscripció la comensarán l'Ajun-tament y la Diputació y el Grémi oferex con-tribuiri ab 10.000 pessetes. El Govern diu que també vol contribuiri.

Segons els organissadors d'aquest propó-sit, no s'eczirirá al qui denunci el terrorisme cap document que'l pugua comprometre, bas-tant solament una contrasenya pera anar fa-cilitant noticies fins al complet descobriment del complot terrorista.

La feyna dels solidaris. Després de la Con-ferencia de Salamanca, que fou un ècxit pel ilustre Cambó y un nou triomf per les idees regionalistes y autónomes, la regió ecstre-menya vol també com la gallega, la valen-ciana, les vascongades y algunes importants poblacions castellanés, seguir a Catalunya en el camí de les seves reivindicacions re-gionals.

Llegim:

«Eduardo Marquina nos cuenta, en una hermosa crónica publicada en *El Poble Cata-lalá*, que el maestro Galdós, para demostrar-le que en España los ricos no leen, le ha contado que el Casino de Madrid ha firmado un contrato con una casa que se dedica a la fabricación de naipes, para adquirirlos en grandes cantidades y, por consiguiente, con rebaja.

Para comprar naipes ¿á que no adivinan nuestros lectores la cantidad que consigna el Casino de Madrid en su presupuesto de este año?

Pues, 50.000 pesetas.

¿Y saben nuestros lectores la cantidad que se consigna en el propio presupuesto para adquirir libros nuevos?

Pásmense: ¡2.000 pesetas!

Esta cantidad aún pareció excesiva á un Marqués socio del aristocrático Casino.

Un sentimiento de asco nos impide hacer comentarios.»

Es veu donchs que, ab alguna honrosa excepció, deu anar seguint lo que digué l'in-signe Jovellanos en el seu «Pan y toros»: *Tenemos una Nobleza que hace gala de su ignorancia.*

Y de sos vicis, podía afegir.

Entreteniments.

Soluciones als passa-temps del número vint y quatre.

Geroglific:—Com més va més vela.

Xarada: Camdela.

Fuga de vocals:

La corema esta posada
á modo d'un sementé
y l'anima la masté
com el cos la pastarada.

Semblances:—1.ª en sa primera lletra; 2.ª en que tenen oreyes. 3.ª en que son mals plans.

Intrígulis: Fornés.

En devinaya: Les manxes de l'orga.

TARJETA.

LLUIS CENDRA DEPEGA.

Amb aquestes lletres, compondre la dig-nidat y llinatge d'un eminent mallorquí, hon-ra de l'esglesia catòlica.

EL MORO MUSSA.

XARADA.

Prima es un animal,
la dos preposició,
un article la tercera,
TOT cosa de la Passió.

SIMAR.

FUGA DE VOCALS.

J. v. l. S. tm. n. S. nt.,
S. tm. n. d. P. ss.,
S. tm. n. d. c. mpr.'s x. t
. c. rd. p. r. f. rm. rt..

UN QUI ANYORA SES PANADES.

PREGUNTES.

¿Qué tenen de comú els cristians y els vins de moltes tevernes?

¿Y ses oficinas y ses ólibes?

¿Y es vent y es vapors de s'Islenya?

KUNI.

TRIÁNGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Sustituhiu aquests punts per lletres de modo que diguen:

1. Acte molt convenient.
2. Cosa per coques.
3. Temps de verb.
4. Cosa de comunicacions.
5. Cosa que nedrex.
6. Una consonant.

UN VEY.

ENDEVINAYA.

Perque som bon belladó
l'amo'n fa aná mudat;
en diu fe via aviat,
que si no'n dones rahó
pronta jeurás destepat.

L'AMO'N RAFEL.

Anuncis.

LLIBRERÍA LA BONA CAUSA
den Miquel Durán.

PROPAGANDA CATÓLICA.

CENTRE DE SUSCRIPCIONS.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

—TROBAREU:—

Estampes

DE PRIMERA

COMUNIO

ab diferents dibuxos y mides desde a cinc cèntims fins a deu reals.

—(·)—

Obres de

MOSSEN MIQUEL COSTA.

El Via-crucis a 0'75, y a 1'00. Ptes.

El Mes de Maig a 1'50 idem.

—(·)—

Mater admiráblis

—O SIEN—

Les escl-lencies de la Verge meditates en los versets de la seva Letania lauretana ab una preciosa estampa elegòrica a cada un. PER MOSSEN FÉLIX SARDÁ Y SALVANY.

Llibre apropiat per regalo.

—(·)—

Gran Varietat.

Señmanes Santes, devocionaris, llibres, fo-llets y objectes propis per regalar als nins de primera comunió.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

Ca-nostra

SETMANARI D'INCA EN MALLORQUÍ.

Preu de subscripció.

Un trimestre una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els pobres y obrers que nos ho demanin tendrán la subscripció per 20 cèntims mensuals, 2'40 l'any.

Els suscriptors que paguin les anyalitats a la bestreta, rebrán de regalo LA LECTURA POPULAR d'Orihola.

A les congregacions, societats catòliques y demés persones que, desitjoses de fer pro-paganda, volguessen una regular cantitat de exemplars, a preus convencionals.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.